

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il ומוזימים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם פרטי: פיוטר	שם משפחה: ויינר
----------------	-----------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: ויינר	בלועזית Weiner	שם נעורים:
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: פיוטר	בלועזית Pyotr	מין: ☐ ז / ☐ נ
מקום לידה (ישוב, מחוז): ברדיצ'ב במחוז ז'יטומיר	בלועזית Berdichev	ארץ לידה: אוקראינה
שם פרטי של האב: בוזיה	שם פרטי ושם נעורים של האם: רוחל לאה פישמן	
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):		שם נעורים של האישה:
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: ברדיצ'ב	בלועזית Berdichev	ארץ המגורים: אוקראינה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): סטנצ'יו, מחוז דזיאמבורסקי בקזחסטן		
האם היית בגטאות? אילו ומתי?		
האם היית במחנות? אילו ומתי?		
מקום השחרור: סטנצ'יו, מחוז דזיאמבורסקי, קזחסטן	תאריך השחרור: 1944	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?	לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)?	
מקומות/מחנות בדרך לארץ:	שנת עליה: 1998	שם האנייה (אם עלה בדרך הים):

<p align="center">אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה</p> <p>(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון</p>
<p>נולדתי בשנת 1932 בעיר ברדיצ'ב באוקראינה. היינו ארבעה – אני, הוריי, ואחותי הקטנה אנה. אבי עבד במפעל והכין מוצרי עץ – חביות אחסון ירקות, המלחת מזון, חביות להאכלת בעלי חיים ועוד. אז כל הכלים נעשו מעץ. אחרי המלחמה המקצוע הזה נעלם, וכיום כולם מכינים כלים ממתכת או פלסטיק. אמי הייתה עקרת בית וטיפלה בנו. בגיל חמש חליתי בסקרלטינה. היו לי סיבוכים במחלה וסבלתי מחום גבוה. היו לי פצעים בראש שהתפוצצו, ומוגלה יצאה מאוזניי. מחלה זו נשארה איתי לאורך חיי, ועקב כך איבדתי 50%-60% משמיעתי. לפני המלחמה הספקתי לסיים בית ספר.</p>
<p align="center">נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה</p> <p>(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביוזנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אוקואציה למרכז ברית המועצות):</p>
<p>בתאריך 22.6.1941 התחילה המלחמה. אחרי יומיים – שלושה גייסו את אבי לצבא. בהתחלה ביקרנו אותו בבסיס בברדיצ'ב. אחר כך הוא נשלח לכיוון לבוב והקשר איתו ניתק. נשארנו שלושתנו לבד, עזובים ולא נחוצים לאף אחד. אמא התחילה לחפש דרך לברוח, ופנתה לאחותה שהייתה לה עגלה עם סוס. בתאריך 5.7.1941 ברחנו על עגלה. בדרך הגרמנים הפציצו את העגלה ונאלצנו להמשיך ברגל. כך הגענו לתחנת רכבת ועלינו על רכבת משא לסיביר. בכל הפצצה אמי לקחה אותנו לשדה חיטה וכיסתה עלינו בגופה. ראינו את המטוסים הגרמנים טובחים בנו. באחת ההפצצות ראינו את הטייס יורה בנו. אחרי שקמנו ראינו שאנחנו היחידים ששרדו, ומסביבנו היו גופות. לאחר מכן המשכנו ברגל. לא היו לנו בגדים חמים, בלילות היה קר, ולא היה לנו במה להתכסות – איבדנו הכול בדרך, גם את המסמכים. אכלנו מה ששכב לצידו הדרך ומזון שניתן לנו ע"י הכוחות הנסוגים. הגענו לעיר ארמוויר. משם שלחו אותנו לכפר ומהכפר לקולחוז. בקולחוז נתנו לנו צריף מלא קש לישון בו. התגוררנו שם חודשיים, וכשהגרמנים התקרבו ברחנו שוב. בהמשך היינו בעיר קרסנוגורסק, ומשם נשלחנו בדוברת לקזחסטן. בדרך הפצצנו ע"י הגרמנים, והדוברת שלנו היחידה מתוך שלוש דוברות ששרדה, שאר הדוברות טבעו. נשלחנו למחוז דזיאמבורסקי, לכפר עם אקלים נוראי – היה שם מחסור בחמצן. חיינו שם בקושי. אמי ילדה תאומים, בן ובת. אחרי חודש הבן נפטר. לאחר מכן עברנו לכפר אחר, וגם שם חיינו בתנאים קשים, בצריף מכוסה קש. ישנו על הרצפה. אחותי חלתה בחזרת, ולמרות שזו לא מחלה קשה, היא נפטרה ממנה בגיל שנה. עברנו לכפר סטנצ'יו. נתנו לנו מקום מגורים קטן לשתי משפחות, ובו שולחן עם דרגשים. היה קשה מאוד. אמא לא עבדה, וקיבלנו אוכל לפי כרטיסיות. אמא מכרה לחם וקנתה גזרי עץ. כשלא היה אוכל, היינו ניזונים מצבים. בגיל עשר או אחת עשרה התחלתי לעבוד במחסן ובשדה, ומדי פעם גנבתי סלק חצי קפוא. אבי נהרג בחזית.</p>
<p align="center">אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ</p> <p>(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):</p>
<p>בשנת 1944 חזרנו לברדיצ'ב. שום דבר טוב לא חיכה לנו שם. בדירה שלנו גרו שוטרים שעבדו עבור גרמנים. עברנו לדירה עם שלוש משפחות. בחדר אחד היינו שישה אנשים. לא יכולתי לעבוד כי הייתי צעיר מדי, ואמא עבדה בטחנת קמח. היא סחבה שקים בתמורה לקמח ושמן. בגיל 12 הלכתי לכיתה ב'. המשכתי ללמוד מספר שנים, ועבדתי במקביל כדי לקבל אוכל. הגעתי הביתה מהלימודים, זרקתי את התיק והלכתי לעבוד. בשנים 1944-1945 מכרתי ניירות פפירוס. סיימתי בקושי ארבע כיתות והמשכתי לבית ספר מקצועי. שם האכילו והלבישו אותנו – הכול היה במימון הממשלה. הבאתי הביתה כל מה שיכולתי, כדי שגם אמי ואחותי יוכלו לאכול. בשנה החמישית התחלתי ללכת לבית ספר ערב, כדי שאוכל ללמוד במקביל לעבודה. לאחר מכן התחלתי לעבוד במפעל פרוגרס כמעבד מתכות. סיימתי בית ספר וטכניקום ערב. לאחר מכן עבדתי כטכנולוג אחראי על ייצור מכשירים וכלים חשמליים. עבדתי שם 35 שנה – בשנים 1961-1996.</p>
<p align="center">נא ספרי/ על חיך בארץ</p> <p>(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'): </p>
<p>הגעתי לארץ בגיל 66. בהתחלה גרנו באשקלון, שם היה אולפן. הבן עבר הכנה לאוניברסיטה. הוא התקבל לאוניברסיטת תל אביב ולאוניברסיטת ירושלים, ובחר בירושלים. הוא קיבל כאן תואר שני. לאחר מכן חזר בתשובה, ולמד בישיבה ובכולל. הוא התחתן ונולדו לו שני ילדים. עכשיו הוא התחיל ללמוד תואר שלישי באוניברסיטת בר אילן וחזר ללימודי מתמטיקה.</p> <p align="right">ראיון: אסיה פרומקין ירושלים. דצמבר 2009 עריכה: אלינה נאור</p>